

Lovro Perosi.

(Spisal *Josip Leben.*)

Perosi, kolikokrat se je čulo to ime v poslednjem času po Italiji! Časniki so poročali o njem skoro vsak dan, strokovnjaki so se bavili z njegovimi skladbami, ilustrovani listi so prinašali njegovo sliko. Naravno je, da sem se ob tolikem občudovanju zanj zanimal tudi jaz, in ko se je pomladi izvajalo v Milanu „Kristusovo vstajenje“, poletel sem tje, da bi videl in slišal novodobnega Orfeja. Hm, vse to bi bilo prav; prekanila me je le domišljija: doma sem si bil narisal Perosija velikega, lepega, resnega, ponosnega moža, a na milanskem odru sem gledal v skromnem talarju eve-točega mladeniča pri dvajsetih letih. Ko mu je vse ploskalo, upiral je pogled v tla, in zdelo se mi je, kakor da bi bil bral z njegovega obraza besede: *Soli Deo gloria!* Kar domišljevati si nisem mogel, da bi bil slaven glasbenik tako ponižen in preprost. Sklenil sem tedaj, da priredim o njem v tem listu kratek življenjepis.

Lovro Perosi se je porodil 20. grudna l. 1872. na Tortoni v Piemontu, kjer živi še sedaj njegov oče in je na glasu kot čislan glasbenik-organist v ondotni stolnici in v obče poznan kot dober katoličan. Mali Renzo — tako so ga klicali domači — je že v otroških letih kazal izredno nadarjenost. Ni še dopolnil šest let, že mu je bilo največje veselje glasba; njegovi vrstniki so skakali po tratah ter se lovili, on se je pa kratkočasil že tedaj najrajši pri glasovirju. Ker je bil silno priden in vstrajen, je brzo napredoval: v kratkem času se je privadil glasovirja tako, da je igral na pamet težke partije iz Bacha, Haydna,

Beethovena in Mozarta. Pozneje ga je oče vadal najtežjega glasbila, orgel; a tudi tu je bil uspeh nagel in popoln. Ne pretiravam, ako trdim, da je nadarjeni deček v par letih izvajal na prvi pogled Mendelssohna, Lemensa, Capoccija s spretnostjo in lahkoto, da bi bil prekosil marsikaterega starega umetnika.

Da se je mogel Perosi že za mlada vsestransko izobraziti, pripomoglo je obilo tudi domače njegovo okrožje. Oče je ne samo spreten, ampak tudi navdušen glasbenik, ki sedi najrajši pri glasovirju; razven tega pa je kremenit značaj, ki je vesel svojega stanú in želi zanj izobraziti tudi svoje sinove. Njegova hiša je tik stolnice, od koder prihaja vsako nedeljo in vsak praznik bučanje orgel in lepo ubrano cerkveno petje. Ti glasovi so že v detinskih letih udarjali Renzu na ušesa in mu netili ljubezen in veselje do glasbe.

Velika glasbena izbraženost in prirojena nadarjenost nista mogli ostati brez sadú. Dva-

najstletni deček je uglasboval razne stvari tako lepo, da se je moral skladbam čuditi glasoviti Saladino, učitelj glasbe na konservatoriju v Milanu, ko mu jih je oče pokazal. In ko je ob neki priliki potoval z družino na božjo pot v Rim, podaril je sv. očetu zvezek pesmij z napevi za dva, tri, da, celó za osem glasov.

Do 15. leta je zajemal Perosi vso svojo izobraženost iz domače hiše; tedaj pa je sklenil oče, da ga pošlje v Rim, kjer naj bi izpopolnil študije in prestal težko izkušnjo na glasbenem liceju. Perosi se ni mudil dolgo

Lovro Perosi.